

[Stauning.]

rigsministeren visse Medlemmer af Delegationen, men de udnævnes af Regeringen, og de faar alle tilstillet Instruks fra Udenrigsministeren og maa bøje sig for Udenrigsministerens Afgørelser med Hensyn til, hvordan der skal stemmes, naar Delegationen optræder paa Nationens Vegne. Altsaa, denne Tale om, at det kun er den kgl. Gesandt i Berlin og hans Stedfortræder, der er Regeringens Repræsentanter, og at de andre egentlig kan gerere sig ganske, som de vil, er vist en Overdrivelse, som den højtærede Minister nødig vilde se praktiseret. Partirepræsentanter kendes i hvert Tilfælde ikke i Folkenes Forbund; dér møder Landenes Repræsentanter, og de kan kun møde, hvis de er udsendt bemyndigede af deres Regering. Deraf følger naturligvis ogsaa, at Regeringerne — det vil sige Udenrigsministrene — maa bære Ansvar for disse Delegationers Optræden i Forsamlingerne, og da jeg jo særlig har omtalt en af Venstre udpeget Repræsentant, som er udnævnt af Ministeren og udstyret endog med et særlig interessant Mandat, maa det være behageligt for den højtærede Udenrigsminister kun at skulle staa til Ansvar for en Venstremænd; værre var det jo, hvis jeg forlangte, han skulde staa til Ansvar for det ærede Medlem Hr. Borgbjergs Handlinger, hvis han havde fundet sig foranlediget til at handle. Jeg synes imidlertid fremdeles trods de Bemærkninger, der nu lød fra den højtærede Udenrigsminister, at det er i højeste Grad upassende overfor betydelige Mindretal i Rigsdagen og i Befolkningen at gøre en General til Ordfører i Afrustningssagen, endda i en Situation, hvor denne General staa med et Standpunkt i Forsvarssagen, der er i Uoverensstemmelse med hans eget Partis og hans egen Regerings Forslag i den Sag. Jeg synes, det er i høj Grad opsigtsvækkende, at just denne General, som kræver en langt større Bevilling til Hæren, end Regeringens eget Forslag forudsætter, gøres til delegeret i Folkeforbundet, og oven i Købet til Ordfører i Afrustningssagen.

Den højtærede Udenrigsminister var saa venlig at oplæse en Tale, han havde holdt i en tidligere Folkeforbundsfor­samling, og med den begrundede han, at saa var det overflødigt at sige noget i Aar. Ja, jeg har jo al mulig Respekt for den højtærede Udenrigsminister, jeg er naturligvis ikke i Tvivl om, at han indtager en saadan Stilling i den internationale Verden, at alle Statsmænd gaar omkring med hans Tale skrevet i deres Hjerter. Men det kunde jo

dog være, at der var kommet en eller anden ny delegeret, som alligevel havde godt af at vide, at Danmark eksisterede, og at Danmark stod paa Linie med visse andre Nationer, og jeg bilder mig jo ikke ind, at alle de mødte i sidste Folkeforbundsfor­samling var fuldkommen klar over, at den højtærede danske Udenrigsminister i svunden Tid havde holdt en Tale dernede, i hvilken han havde udtrykt vort Ønske om at se Afrustningen fremmet. Jeg mener altsaa fremdeles, at paa Grund af de to andre skandinaviske Delegationers Indlæg var der i Aar Anledning til at give Udtryk ogsaa for Danmarks Ønsker. Men jeg er jo paa det rene med, at det selvfølgelig er udelukket, naar Repræsentanten for det lille Mindretal, der vil foreøge vore Krigsrustninger, var Ordfører i Afrustningsspørgsmaalet.

Nu mente den højtærede Udenrigsminister at kunne hævde, at vor Tavshed havde virkelig ingen Opmærksomhed vakt. Ja, det er dog vist ikke helt rigtigt. Jeg vil gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at i Norge har man bemærket den. Den norske Statsminister, Hr. Mowinckel, har den 29. Oktober holdt et Foredrag i Oslo, hvori han efter det norske „Dagbladet“s Referat siger: Der har været megen Diskussion om, hvilken Politik Norge bør føre i Folkeforbundet. Skal vi sige vor Mening rent ud eller som Danmark følge den forsigtigere Linie? Han er saaledes ikke i Tvivl om, at Danmark har indtaget en Særstilling i Forhold til de skandinaviske Nationer, og giver det Udtryk i den pæne beskedne Form, hvori en Statsminister — i Norge i alt Fald — selvfølgelig udtaler sig. Jeg beklager fremdeles, at man i det største internationale Anliggende, ja, i hele Menneskehedens Livs­ sag, indtager en saa tvetydig Holdning, som man fra den danske Regerings Side har gjort det i den sidste Folkeforbunds­ forsamling, og gjort af indrepolitiske Hensyn, for at bevare denne Regerings Samarbejde med en lille Fløj, som indtager et Standpunkt, der kun har Tilslutning hos et betydningsløst Mindretal i det danske Folk.

Den højtærede Statsminister opholdt sig forleden Dag ved Landstingsvalget, og det var jo selvfølgelig, da de andre ogsaa havde gjort det. Den højtærede Stats­ minister fastholdt den besynderlige Teori, at naar man vil bedømme Landstingsvalget, skal man sammenligne det med et Folke­ tingsvalg. Jeg vil fremdeles tillade mig at bedømme et Landstingsvalg efter det fore­ gaaende Landstingsvalg og et Folketings­